

агентътъ. — Пръснете се! — Тълпата изтръпва. Само ораторътъ остава спокоенъ.

— Ахъ, простете, господине, — ние тъкмо що говорѣхме за жълтата хартия като най-добро произведение на рускитѣ книжни фабрики... Каква ти революция! — спокойно отвръща Ботьовъ и поканва агента на чаша чай.

Друга вечеръ — събрание въ една гостилница. Покачва се Ботьовъ на единъ столъ и виква нѣкакво руско размирно сихотворение. Не стигналъ и до срѣдата, вратата се блъсватъ силно и въ гостилницата влизатъ като стрѣли трима стражари. Публиката замръзва отъ уплаха. Нѣма врѣме за мислене. Трѣбва да се работи мжжки и рѣшително. Нѣкои вече успѣватъ да се промъкнатъ изъ вратата. Единъ мигъ само, и осемнайсетъ годишниятъ Христофоръ приспива едного съ единъ ударъ въ тила, друго въ устата, а третия затрупва съ маси и столове. — Сега, напредъ! — извиква той и излиза послѣденъ.

Отъ тая вечеръ младиятъ и рѣшителенъ Ботьовъ става опасенъ размирникъ, а Одеса — тѣсна за него и за събранията. Полицията е на кракъ. Само въ бѣгството е спасението. И на втората вечеръ той напуска тихомълкомъ Одеса, отива въ село Знаменка, нѣкъдѣ въ Бесарабия, дѣто и става учителъ. Тукъ той изхвърля пръчката и плѣсницата изъ училището и за пръвъ пжтъ училището въ Знаменка вижда учителъ и ученици да си приказватъ бодро и весело като братя.

— Вие, любезни дѣца, трѣбва да знаете, че сте свободни хора, вие трѣбва да се научите на свобода, да станете свободни люде и добри граждани — имъ говори той често.

Но не само малкитѣ: учителътъ скоро увлѣкълъ